

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vént a sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat còm à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conta de 16 números.

UN ESTUDIANT PER FORSA.

II.

¿No heu vist may passá per devant ca-vòstra un pollastrell pagès desfressat de ciutadá amb so capell à les onze, 'par que ténga blat vènal; amb una cara d'erissó, pèll ravascosa y coló morenencia amb una camia a la xisclera, mastegada còm un fregay, y que p'es còll, més esgarrat qu'una gèrra sense ventre, s'hi veu un corbatí rudimentari que per sa manera de durlo sembla es dogal de s'ase; amb un jach que li plòra, estrèt y curt de mànigues que li péga mitx forch part demunt sa colga des calsons que cosits à grapades y més amples de fona que ses mànigues de molts que govèrnan, sénten s'olò qualque pich d'uns guardapits sempre desfets y amacarronats, y qualque vegada (*res admirabilis!*) pòden fregá unes sabbates amb ventaya y una sola reblida de claus que no pròvan molt amb sos empedregats de Palma y de molts de pòbles perque jiscan còm à rabiosos amb uns *re-rechs* que fan agafá pèll de gallina?

Ydò axò es En Gostí des Rafal-Mòro.

¿No heu pujat may à un quart ó à un quint pís baix de paladá amb forats per finestres y que té un parey de estudiets còm una clòsca d'ou y que dedins s'hi veu en primé térme una taula fèta à la vila per un mañá amb un parey de llibres y paperòts demunt, una cadira que no més aguanta sa pols que dú, mitx esfondrada, amb barrarons romputs y bòva que penja y desyara cau còm lo de dedins La Sala; en segon térme una caxòta corcada y manxòla que de quatre péus que li tòca tení no més ne té un, guardapits espellats per demunt sa cubèrta; un tròs de jach tot plè d'esque-xos, una camia més bruta qu'el rey pòrch tot à la biòrxa, partdemunt sa caxa un trasto que vòl essè un penjadó perqu'hey ha penjat es capell nou y per sa corretxa de derrera uns pantalons véys y apedassats; y en derré térme un

llit de tela tot croxit, un matalás caych no caych, brut y pansit còm sa panxa d'un Municipal, uns llansòls foradats que ningú diria qu'hajan vist planxa ni bugada may, y una flassada y una manta amb pellerings y altres cosetes que se callan per respècte à n'es lectors ignorants?

Ydò axò es à can Gostí des Rafal-Mòro.

Passant per qualque carreró d'aquesta molt nòble y lleal Ciutat de Palma no heu sentit may rendò de cadires y potades còm à còsses de gorá y crits y bogiòt just *La Guinea* que sòlen armá ets ases en escapá à una guarda de someres?

Ydò es En Gostí qu'amb sos companions fan trifulca.

Ara ja podeu prendre 'pèu per fé deduccions *à posteriori* qui es es méu amich, es fiy de l'amo'n Guergòri.

Ydò, si En Gostí es un estudiant per forsa per sa part de defòra, heu es més encara per sa part de dedins.

Perqu'heu de pensá y creure, que fa dos anys què vengué à Ciutat; se posá en es llatí, y ne sab tant are còm s'hora que comensá. Considerau si ley dèu tení gruxada y rostida à sa clòsca; y, ningú heu diria, es lo més alegre, bromista y etxarovit del mon, que ja 'u diu aquella cansò forastera:

Un marinero por tierra
 Parece un estudiante,
 Y á la orilla del mar
 Parece un diamante.

Ell no es fèt p'es llibres, y à ses escòles sempre será un banch, y es banchs ja 'u sabeu, están trenta ó coranta anys dins s'escòla y sempre son tan banchs còm primé. En es camp es méu amich podria essè un trabayadó d'aquells de pèl arreixinat, tot un rellòtge per manetjá un lloch: axò ja 'u ha comprès éll, y si ha agontat tanta estona es per pò d'es de ca-séua perqu'estudiant no heu vòl essè y s'acaba, per lo qual mitx any després d'essè à Ciutat ja torná refermá ses relacions amoroses amb na Marieta sa séua antiga estimada; y aquest es es motiu perque madò Blè vèu tan sovint, sovint, qu'es carté s'atura à ca sa mestressa Enfis.

Y ja 'u veureu, Déu no heu permeta, En Gostí en farà una de gròssa: à ca-séua s'encapirronaren en qu'ha d'essè capellá; éll per cap vént del mon heu vòl essè: à ca-séua son caparruts, y éll en trèurel des solch, més baña que totes ses bañes del mon... No dich jò qu'hey haurá altá fumal y missa de tres.

III.

Fa tres setmanes que vatx escriure lo qu'acabau de lletgi, y de llavò ensá n'han succehides de bones.

A can Gostí hey ha un rendò armet d'es cént mil diables vehent qu'èll no vòl seguí pús envant sa carrera que tant de cap de dént havia comensada. Després de tantes esperanses volanderes de ganancia y de negòci; després de tants de castells al ayre còm se formaren sobre fé paperòt y essè còm la gènt de bòna casa; després de tant de llay còm s'ha fèt en llibres escòles y manteniment.... que tot junt no val una salivada però segons élls es una gran còsa; després de tant de *warratorum* sobre es capellá espera-essè.... ara no ténen rès à n'es fús.

En Gostí ha fèt lo que jò vos deya; clá y llampant los ho ha dit: qui vòl essè capellá qu'heu siga, que jò no heu vuy essè. Son pare,

Que pretèn d'hòmo entès
 Y llést que passa de mida,

figurantsè arreglarhó tot amb quatre paraules, l'ha posat à sa feyna; y el fan axecá dematí, dematí, y à dalt s'era à traginá llansòls de paya y dú garbes y més garbes per estendrerles y més tart tocá, es dí fermarsè per sa cinta es sedènyis de ses bisties y amb unes corretjades llargues ferm ferles batre voltant amb elles y cantant còm un rabiós allá à sa fitó des sòl dueç ó tres hores, fins qu'amb sa suó que 'l pòsa remuy y sa polsina que dexa aná es grá, arriban à entabanarló, à ferlí pèrde s'alé. Trèuen es bestia de s'era, dinan amb una grapada, y ja hey tornam essè; y allá vénta còm un dimòni, traspèla, balletja, y venga sachs de nou barcelles

demunt s'espatla, y envant anam: el fan ana mal vestit, y el tractan sempre a barrades, y el miran tots amb mal uy. Y es *beninonis* de ca-séua se crèuen qu' amb axò l' homo se refarà per altre volta prende es llibres; però hey van ben calats per aygo, perqu' ara més que may En Gostí, es méu amich, se servará dret com un pí y fort com una auzina.

Si no me creys escoltaulò à s' auzell com canta à ca una tia séua un dissapte à vespre que l' han dexat anà à la vila.

—Tia, vos ho dich à vos perque vos estim; si à ca-nòstra no mudan de proshí, si pensan tractarmé sempre com una histia, jò 'n faré una de gròssa; me duré à pèrde, però la faré. Si jò no heu vuy essé capellá y s' acaba. Veys; si ara me deyan: ó te matam ó promets qu' has de prendre sa carrera, diria, sense pensarhi gens; mataumé.

Y sa tia que plòra féta un mar de llá-grimes y no pòt dí cap paraula.

—Tia, ¿perquè plorau tant? (li preguntá En Gostí.)

—¿Perque plòr, fíy méu? (respòn ella.) Perque vetx aquesta desunió dins ca-téua, malicia, rábia, males cares, morros, ¡ay, si ta-mareta fos viva!

—Si hey ha tot axò que deys es perque vòlen.

—¿Y tú de sa téua part no hey podries posá remey?

—¿Jò?

—Tú, sí, tú. Si no haguésses afixat tan fort sa baña de no volé *estodiá* pús.

—Si élls no l' haguéssen afixada també tan fort de volé que estudi y per fòrsa..... sobre tot, no m' agrada, y *fòris*.

—Per ventura t' agradaria més envant.

—Ydò, en agradarmé, ja hey tornaré.

—¿Y quant hey anares que no t' agradava?

—*Mitxelis, mitxelis*. Tant arribaren à fermé es cuchi de s' orea malalt que per no sentirlos pús gramoleljá, hey yatx allargá es còll. Però jò no sabia qu' era, no: ara qu' heu he tastat un poch, sé quin gust té.

En aqueix entremitx es Blonco d' En Gostí vengué, y després de s' escomesa de costum, reformaren sa conversa de abans.

—¿Y ton pare no t' ha romput una espatla amb sa que li has féta? (preguntá es Blonco à n' En Gostí.)

—No sé amb quin signa estava que no me ferí, (va respòndre s' atlòt;) tot foren quatre crits y quatre amenásses.

—¿Y ses ateses?

—Ses ateses ja han arribat. Ara heu deya à sa tia; es tracto que me dónan no es aguantadó per cap vent del mon.

—Jò, si fós de ca-téua, encara pitjaria més fort.

—Ell si comensan à pitjá se sòl rompre.

—Que se rompi; ja heu veurem.

—Quant ténen es cap xapat llavò se pòsan sa cervellera devegadas.

—¿Y que vòls dí tú amb axò?

—Lo que veureu dins poch témps si la còsa no muda.

—¿Y quina la farás?

—Axò es massa preguntá.

—Ell mos sortiras *rebèco* tú à poch, poch. ¡Sabs si fosses fíy méu! (digué es Blonco remanant es cap en tò d' amenessa.)

—¿Que fariau? (preguntá En Gostí.)

—Lo que féu l' amo de Son Talèca, que Déu ténga, que tenia un fíy qu' *estodiava* y de cap y boley se 'n vengué de Ciutat amb so boñy de no volerhi torná pús. Son pare no digué rès, però l' ondemá dematí (axò era à ses mèses des sembrá) abans d' apuntá s' auba el cridá li fá posá un cassòt, una camissòla, uns calsons d' estopa y unes varques, y éll qu' estava avesat à dú calses; herenaren de quatre faves mal cuytes li donaren un parey, y, ala petit amb sos mis-satges, amb aquell fret que tayava, y...

—¿Y que guañá amb axò?

—No va guañá rès perque s' estornell no es volgué tòrsa, però....

—¿Però trobau qu' es tractament de doná un pare à un fíy?

—Heu sia, no 'u sia....

—Obrá molt injustament.

—¡Ja hey anam envidats! No t' ho dich jò que si fosses fíy méu.... te matava.

—Ydò bé, ¿perque no vos hi feys vos capellá tan encarat qu' estau?

—De.... ¡Jesús quina t' en volia dí! ¿y jò qu' heu puch essé amb sa dòna y ets infants, carabassench?

—Ets infants no vos fan nòssa; viudos hey ha que diuen missa.

—¿Y jò que som viudo, tròs de còrda? ¿ó estás bièl.

—Matau sa tia y heu sereu viudo.

—De modorro.... ¡Jesús, no me fasses xarrá!...

—¿No deys que matariau un fíy vòs-ro que no heu volgués essé? ¿ydò?

—Vaja calla, que no trèus portal à carré.

Y seguiren aquelles completes de *guich y guèch*.

Acabarà.

JÒRDI D' ES RECÓ.

UNA SERENATA.

(TRADUCCIÓ DE MIREYO.)

—Beleta méua, estimada,
Trèu es cap al finestró
Y escolta aquesta tocada
De guitèrra y guitèrró.
Surt y veutás s' estrellada,
Ja es fuyt es vent.
També ets estèls fogirán
Quant te veurán.

—Com si fós l' om que murmura
No fas cas des téu soná.

M' en 'niré dins s' aygo oscura
A fermé anguila de má.

—Ay Beleta, si tú 't fás
Un peix dins s' aygo,
Jò pescadó me faré
Y et pescaré.

—Si tú te fás pescadó
Quant treurás ton gambané
Jò me tornaré falcó
Y per l' ayre volaré.
—Ay Beleta, si tú 't fás
Auzell del ayre,
Jò cassadó 'm tornaré
Y 't cassaré.

—Si à ses mèrcs ò perdius
Armes tú los téus filats
Jò 'm faré s' herba d' es rius
Amagada dins es prats.
—Ay Beleta, si tú 't fás
Herba florida;
Jò s' aygo fresca 'm faré
Y et regaré.

—Si tú 't tornes s' aygo pura
Jò 'm faré nigúl jeugé
Qu' amunt vòla y may s' atura,
Y à l' América aniré.
—Ay Beleta, si t' en vás
Devés l' Havana,
Embat de má me faré
Y t' hi duré.

—Si del mar tú 't fas es vent
No per axò 'm sabrá gréu:
Jò 'm faré sa claró ardént
Des béll sòl que fón sa néu.
—Ay Beleta, si tú 't fás
Es sòl hermós
Jò serquentana 'm faré
Y te beuré.

—Si dragó te fás, totduna
Que me voldrás perseguí
Me faré claró de lluna
Que ses braxes fa llubí.
—Ay Beleta, si tú 't fás
Lluna serena,
Jò una bòyra tornaré
Y et voltaré.

—Si sa bòyra à vení gòsa
No per axò 'm tocarás,
Perque 'm tornaré una ròsa
Y entre espines me veurás.
—Ay Beleta, si tú 't tornes
Sa ròsa hermosa,
Jò papayona 'm faré
Y et besaré.

—Passa de llís y camina
Que ja may m' has d' afiná,
Perque seré tronch d' auzina
Si en es bòsch me pòts trobá.
—Ay Beleta, si tú 't tornes
Arbre des bòsch,
Jò verde eura 'm tornaré
Y t' abressaré.

—Si m' abresses, desgraciát
Aferrarás una auzina,

Perqu' abans jò hauré tornat
Una monja capotxina.
—Ay Beleta, si tú t' fás
Capotxineta,
Jò frare et confessaré
Y t' absoldré.

—Des méu convéat à sa pòrta
Ses monjetes trobarás
Resant, perque seré mòrta
Y es méus òssos sòls veurás.
—Ay Beleta, si te tròb
Ja mòrta y frèda,
Llavòrs tèrra me faré
Y aquí t' hauré.

—Comèus ara à creure ja
Que me parles de bòn cò,
Vuy sortí y et vuy doná
Per peñora un anell d'ò.
—Beleta, tú m' fás ditxós;
Més quant t' han vist
Ets estèls, hermosa Bèl,
Han fuyt del Cèl.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

A Barcelona à s' Imprinta de Don Lluís Tasso y Serra, carré de s' Arch des Teatro n.º 21 y 23, s' ha imprès sa gran òbra d' es *Quijote* amb un caracte de lletra molt esculhit y clà y amb un sòl tom en quart y en tanta d' economia que se dona tota s' òbra per una sola pesseta. Ja s' quant se puga di amb coranta cèntims podè comprá es *Quijote*. Surt à més de tres capítols per cèntim.

*
**

A tots aquells que quant hey havia un vapor tot sòl dins es nòstro pòrt, tenian pò de que no fés uy; perque deyan que Mallorca es tèrra curta, los demanam qu' hey diuen ara que ja hem perdut es conta d' es qu' hey ha que van y vénen casi cada dia.

Y à tots es qui deyan també qu' es carril dins Mallorca era somiá pessetes los aconseyam que vajan à veure es trens que van y vénen; y se quedarán espantats de veure cotxos y vagon plèns de gènero y gènt que tot lo dia transita.

Aquesta pòca fè que tenim à Mallorca en ses nòstres fòrses y elements mos fá aná un sigle enrera en lo que tòca en sos *adelantos* de bona lléy; y per altre part tenim un caracte qu' en matèria de mal sempre estám à s' altura d' es tèmps ó un poquet més enllá.

¿Quant mos esmenarém? Quant s' instrucció serà més populá y més barato.

*
**

Es passetjarsè p' es carrés de Ciutat es una còsa que de cada dia se fá més penosa. Ets empedregats están tan còm-sevuya qu' un homo no pòt llevá ets

uys d' en tèrra per no pegá una torsuda de pèu. Si es en sa nit aná alèrta à cèrts escalons qu' hey ha p' es carrés de Sant Miquèl y de Sant Domingo y altres qu' un no los veu y el fan pegá de fondres, y ha d' está al tanto també perque defòra molts de veynats hey dexan tions y jáceres y caxes véyes ó altres objèctes que son un embarás p' es qui més enllá de la una, quant está reduhit à sa més mínima espressió s' *alumbrado*, té que corre p' es metge, ó sa comare, ó un Extramonió depréssa. ¿Y de dia? Qu' hem direm d' ets embarasos que tròba un entre banquets de manestrals, feynes que s' arman defòra y altres estorbs; y tot axò se fá més sensible es dia que se pòsa p' es carrés un poch de fanch, del cual mos n' hem vists libèrts es mes de Novembre p' es bòn tèmps que fá.

Bò seria que tot axò s' anás corretgint à mica à mica per veure si qualque dia arribariam à tení aspècte de capital.

*
**

Hem de cridá s' atenció també demunt aquest corre que fan per dins Ciutat molts de carretons per ses parts més concorregudes, sense mirá si passa gènt ó si no n' passa. Pareix que ses bèsties y qui les ménan fan lo que vòlen. S' altre dia hey hagné dues desgracies amb sos carros carregat de taulons y encara van axí com anavan duguent es taulons atesats de ferrera y axamplats de devant en forma de V y aquest sistema de traginarlòs es una amenassa contínua à n' es qui passa perque es caps d' es taulons invadexan ses acères y fins y tot en essè llarchs arriba qualcun à fregá pe sa paret.

*
**

Hem lletgit à un anunci de venta de solás de devòra es Pònt d' Inca qu' es Ferro-carril per aná de Ciutat à n' aquest poblet no emplea més que cinch minuts y no còsta més que dues dècimes de pesseta ó sia manco d' un cèntim. Ses noticies que tenim de fa sis anys no son aquestes. Una de dues; ó es Ferro-carril té resòlt baxá extraordinariament es prèus y aumentá en gran manera sa velocitat d' es tren, ó en dit anunci se tracta d' explotá sa bona fè del pròxim massa explotada ja per desgracia nòstra. Sa veritat primé que tot quant se tracta d' instruhí un públich honrat encara qu' ignorant; y milló seria que n' lloch de dirli que pagarà es solá à sa *friolera* d' una pesseta es metro, que pareix barato ó regalat, se li digués: Cada trast valdrá xexanta duros, que vé à sortí à 2 mil 130 ₧ sa cortarada, que no es cap *friolera*.

*
**

Ja tornam tení Comissió de FIRES Y FÉSTES. Procurin aná llatins seños de sa Comissió y tot anirà bé si Déu ho vèl.

GLOSES.

Un tèmps quant jò era atlòt
Ma-mare sempre me deya:
—Val més robá una auréya
Qu' una dòna sense dot.

Moltes de castes n' hi ha
De lladres avuy en dia,
Qu' en l' art de la pillèria
Tothòm hey vòl professá:
Un ròba sòls per robá,
S' altre ròba tot quant pòt,
Y un altre més beneytòt
Ròba sa dòna; y axí
Solfa ja succehi
Un tèmps quant jò era atlòt.

Si un s' engata de bòn ví
No heu tròba tan lleix la gènt
Però si es de ví dalént
Tothòm hey tròba que dí.
Per axò, atlòts, anaquí
Alèrta à robá s' *auréya*,
Que si llavò pòch pès fèya,
Pitjò per vòltros: ben vé
Vos assegur qu' es lo que
Ma-mare sempre m' ho deya.

Totduna qu' un s' ha casat
Sòl durá una temporada
Qu' es viu à la regalada,
Més llavò vé lo salat;
¿Qu' heu diga es qui heu ha tastat
Si malicia no li feya
Si p' el eas curt tot li deya!
Llavò es devía exclamá:
Per una pòbre robá
Val més robá una *auréya*.

A un tèmps hem arribats
Que *lliures, sòus y dinés*
Ès lo qu' es demana més
Siau però interessats
Per altre estil, estimats:
No val tant un serronòt
Ni tot quant en *Rochild* pòt
Tení còm si es adressada,
Y garrida, y ben criada
Una dòna sense dot.

***

COVERBOS.

Hey havia una beata d' aquelles que tot lo dia están rapant altás y d' aquelles que fan més eas d' una busca que d' una biga, que s' en va aná à confessá y després de havè trapitjat y sempen-tetjat, per passá devant, à tots es demés qu' hey havia també per confessarsè lográ arribá à s' escalonet.

Quant es confés li va havè ubèrt sa porteta y després d' haversè persignada es posá à plorá à llágrima viva.

Ès confés quant va veure aquells plòrs li va preguntá que tenia, y ella entre estabexos y jamechs va dí:

—¡Ay pare! he comès un pecat molt gran, som sa més gran pecadora qu' hey ha baix de la capa des sòl, més dolenta qu' allò que tiran, no fás petjada bona.

—Però, bòno, (va dí es confés,) ahont vas à pará amb aquexa lletanía, digués lo que téns y fòris.

—¡Ay pare! he comès un pecat molt gran, jò no gòs dirlo, m' ajud vostè.

Es confés li va preguntà quantre quin Manament era, y ella va respòndre quantre es quint.

—Ay, (va dí es confés), es quint no matarás, qu' haurás mòrt qualque germana ò coneguda?

—Ca, no pare, encara es més gròs.

—¿Qu' haurás mòrt ton pare ò ta mare?

—Encara es més gròs.

—Qu' haurás mòrt el Papa.

—Encara es més gròs.

—Ydò, ¿qui has mòrt?

Y ella amb grans jays! va dí:

—Pare, es témps qu' ohía missa vatx matá una pussa còm un ciuró.

Poreu pensá còm va dexá es confés amb aquexa mòrt.

* *

Dos homos estavan jugant à cartes y un atlòt heu mirava, y vejent qu' un des dos tenia s'as de lo qu' anava, digué:

—Aquest té s'as.

Y s'altre li pegá un' uyada còm que dí: «Si perd la pagarás.»

Quant acabaren es joch, es qui tenia s'as perdé, y va dí à s'atlòt pegantli una batcollada:

—Veus, si no haguésses parlat m' hauria menjat el rey y es cavall.

—¡Jesús, que téns de fam! (digué s'atlòt), ¿que no has dinat fa dies?

* *

Tres ò quatre fadrines de Sòlle una vegada à un ball de màscara comensaren à dá broma à un sollarich guapet, y ley donaren tant pesada qu' aquell jove digué que los pagaria es dulces si se destapavan, elles després de moltes súpliques, se destaparen y li digueran:

—Vaja, pagamós es dulces.

—Esperamè un pòch, y aniré à dur-lòs, (digué es jove.)

Aquest s'en aná à sa taula d'es taverné, y comprá mitx cèntim de caramèllos, y tornantsen à elles les digué:

—Jau valustaquí, y alèrta à barayarvos.

* *

Una plassera amb unes quantes amigues séues, va aná à veure s'òpera un dia que la feyan gratis, y estant cantant un còro des milloretts, una d'elles va dí:

—¡Mira aquests tunantes còm cantan à un mateix témps, avuy qu' es gratis per acabá més prést!

* *

Es dissapte de les Vèrges varem senti una conversa d' un atlòt y una atlòta de per devés es Born y s'atlòta deya à s' enamorat.

—Mira, si m' fás una música et daré una panxada de huñòls.

—Bé, (va dí s' enamorat); y sa señoira qu' es jove ò véya.

—Jove, (digué sa criada).

—Ydò, més m' estim ferla à sa señoira qu' à tú.

—¡Ah, viròlla! (li va dí sa criada més gròga que sa sèndra,) ja la m' pagarás.

Trobantsè en cèrta ocasió, un solle- rich amb sa comunidat d' es Seminari, digné à n' aquell que les presidia, que era molt conegut séu.

—¿Y k' estudia En Bartumeu des méu pòble arc?

—Sa física; (respongué s'altre.)

—¿Y qu' es sa física?

—No dich sa física; sa física, còm es ara, examiné punt per punt sa máquina elèctrica, y altres còses.

—Re-pel-la-vera-creu balleta, si sum- pare heu sap; de dí missa l' has d' ense- ñá tú, y no d' axò.

Passava un pagès per devant una botiga, qu' hey havia poch gèneros y en tò de burla digué à l' amo:

—¿Que vèneu?

Y l' amo molt enfadat y volguentsé també burlá, li respongué:

—Aquí se vènen caps d' ase.

—Molt de despatx teniu, (va dí es pagès esclatantsé de riure), pues sòls vos ne queda un.

Sa revetla de Nadal, dèu ò dotze camarades, s' atapian à una fonda de Ciutat. Entre élls no n' hi mancavan de poetes, y per obligarlos à fé glòses, un alsá sa cama y presentá es pèu à n' es que tenia més fama d' improvisadó. ¡Bòna la fé! pues còp en sèch, hagué d' escoltà aquesta:

Glosaré, si tant m' apures,

¿Que ja has aferrat un mèu?

Tú t' penses mostrarmè es pèu,

Y em mòstres ses ferradures.

A una reunió hey havia un andalús que deya qu' à un teatro havia vist qu' un homo se tayava es cap y qu' el besava; y un d' es que l' escoltavan li va dí:

—¿Y amb quina boca el besava?

Y s' andalús digué:

—Amb sa boca des cò.

¡El dimòni son ets andalussos!

Un sollarich s' examinava de Doctri- na Cristiana, y es Rectó li preguntá:

—¿El pare es Déu?

—Si pare.

—¿El fiy es Déu?

—Nu pare, nu heu es enkara, però heu será kuant-se morirá sun pare.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Qui no se casa may té casa, y qui se casa es un ase.

SEMBLANSES.—1. En que un témps n' hi havia moltes.

2. En qu' hey ha gas.

3. En qu' hey ha retratos.

4. En qu' hey ha bombes.

TRIÀNGUL.....—Tayado-Tayad-Taya-Tay-Ta-T.

PREGUNTES...—1. Perqu' está fèit tot l' any.

2. Sa de Sant Jaume.

3. Perque tenian creu.

FUGA.....—Mira que Déu te mira.

ENDEVINAYA.—Un miray.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Un Oficial sense empleo y Un Sardiné diumenge sortint de missa.

Una no més:—En Malanada.

GEROGLIFICH.

à d A y éy

N 1 P H

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla sa lluna à un rellòtge?
2. ¿Y es Seminari à un mèstre d' escola?
3. ¿Y La Sala à un tableró?
4. ¿Y Mercuri à un rossiòd?

UN ESTODIANT.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un animal; sa 2.ª, sa mare; sa 3.ª, son pare; sa 4.ª, lo que fan per ferlòs pò, y sa 5.ª, una cantidat.

NOMAR.

PREGUNTES.

1. ¿Qui es que no está contenta fins que la matan?
2. ¿Quina còsa es sa més gran?
3. ¿Qu' hey ha just es mitx del mon?

CASTAÑOLERA.

FUGA DE CONSONANTS.

..E.U..A.. ..E.U..A.. .A. A .O.A
J. S.

ENDEVINAYA.

¿Qu' es allò còm un ventay

Que p' ets arenals verdetja

Y per sa casa culetja

Molts de pichs sense aturay?

SEN TERROLA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som plus.)

CORRESPONDÈNCIA PARTICULAR.

Sr. X b.—Sa poesia es bona però no es publicadora. Vostè l' ha entilada pe sa punta y sa Redacció l' hey pòt demostrá si vòl, però ha d' esse amb sa condició de que no vulga esse Porra- rench ni fé animalades.

26 NOVEMBRE DE 1881

Estampa d' En Pere J. Gelabert.